

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2182/05
23.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића, Анђелке Станковић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА и др., због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ-а и др., одлучујући о жалби опт. АА, изјављене против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.217/2005 од 03.03.2005. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе оптуженог АА, и по службеној дужности, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К.бр.217/2005 од 03.03.2005. године, тако што Врховни суд радње оптуженог АА описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика ("Сл. гласник РС", број 85/05 од 06.10.2005. године), па оптуженог АА за то кривично дело ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 8-осам месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.01.2005. године до 03.03.2005. године и на основу члана 83. КЗ ИЗРИЧЕ меру безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у Заводу за извршење казне, док постоји потреба за лечењем, а време проведено на лечењу урачунава се у казну затвора, док се жалба оптуженог АА у делу пресуде који се односи на изречену му меру безбедности обавезног лечења наркомана као неоснована ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К.217/2005 од 03.03.2005. године оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ-а и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.01.2005. године до 03.03.2005. године и изречена му је мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у установи за извршење казне, а време проведено у таквој установи урачунава се у казну, сходно одредби члана 65. ОКЗ-а. Од оптуженог АА применом одредбе члана 245. став 5. ОКЗ-а одузима се опојна дрога и то 19,29 грама опојне дроге хероина, 0,50 грама опојне дроге кокаина и 4.000,00 динара. Истом пресудом опт. ББ оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 245. став 3. ОКЗ-а па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико оптужени у року од две године не учини ново кривично дело. Од оптуженог ББ, применом одредбе члана 245. став 5. ОКЗ-а одузима се 2,24 грама опојне дроге хероина. Оптуженом ББ се применом одредбе члана 65. ОКЗ-а изриче мера безбедности обавезног лечења наркомана на слободи и одређује да ако се окривљени без оправданог разлога не подвргне лечењу на слободи или самовољно напусти лечење условна осуда ће се опозвати, с тим што изречена мера безбедности уз условну осуду може трајати највише две године.

Против те пресуде жалбу је изјавио оптужени АА, због одлуке о казни и због одлуке о изреченој му мери безбедности, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи тако што ће му изрећи условну осуду и истовремено одредити да нема места изрицању мере безбедности обавезног лечења наркомана из члана 65. ОКЗ-а, односно да у побијаним деловима првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.2364/05 од 30.11.2005. године предложио је да се жалба

оптуженог АА као неоснована одбије.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које Врховни суд као другостепени пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Будући да је 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик ("Сл. гласник РС", број 85/05 од 16.10.2005. године у даљем тексту КЗ), то је Врховни суд, по службеној дужности, нашао да се у смислу одредбе члана 5. став 2. КЗ у односу на кривичноправне радње оптуженог описане у изреци првостепене пресуде има применити правна квалификација кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика. Ово стога што је том законском одредбом (члан 246. став 1. КЗ), прописана казна затвора од две до дванаест година, која је блажа од оне прописане одредбом члана 245. став 1. ОКЗ-а (најмање пет година затвора).

Стога је Врховни суд одлучујући поводом жалбе оптуженог АА, а по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП-а, са напред наведених разлога, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела, налазећи да се у радњама оптуженог стичу законска обележја кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Одлучујући о кривичној санкцији, с обзиром на измењену правну квалификацију кривичног дела, Врховни суд је и уважавањем жалбе оптуженог првостепену пресуду преиначио и у погледу одлуке о казни, тако што је оптуженом, уместо казне затвора у трајању од једне године уз урачунавање времена проведеног у притвору на коју је осуђен првостепеном пресудом, изрекао казну затвора у трајању од осам месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору. При одмеравању казне, Врховни суд је узео у обзир тежину дела чија је квалификација преиначењем првостепене пресуде у одређеној мери ублажена и остале околности (члан 54. и члан 56. КЗ) које се односе на младост оптуженог, његово потпуно признање извршења дела, што је допринело бржем расветљавању критичног догађаја, као и испољено кајање, које околности имају карактер особито олакшавајућих и оправдавају изрицање блаже казне, испод законом прописаног минимума за кривично дело у питању. По оцени овога суда, тако одмерена казна сразмерна је израженој друштвеној осуди за кривично дело у питању и степену кривице оптуженог и нужна, али и довољна, за остварење законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 42. КЗ.

Истовремено, Врховни суд налази да из чињеница које произилазе из налаза комисије судских вештака др ЦЦ, специјалисте за неуропсихијатрију и судску психијатрију и ДД клиничког психолога од 31.01.2005. године, а наиме да је оптужени завистан од опојне дроге, са њиховим мишљењем да код истог постоји опасност да ће услед ове зависности и даље да врши кривична дела, због чега је потребно изрећи му меру безбедности обавезног лечења наркомана, па је оптуженом на основу члана 83. КЗ изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, које ће се извршити у установи за извршење казне, а време проведено у таквој установи урачунаће се у казну. Стога се супротни жалбени наводи оптуженог АА којима се побија правилност одлуке првостепеног суда у делу који се односи на изречену му напред наведену меру безбедности, показују неоснованим.

Првостепена пресуда је у делу који се односи на оптуженог ББ остала неизмењена, јер у том делу није било жалбе овлашћених лица.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 391. став 1. и 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Слободан Газивода, с.р.

Записничар,

Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи